1500

Un deceniu e de-atuncea,
Când a fost numărul unu,
Azi să vrei să dai o mie,
Nu-l găsești, să dai cu tunu.
Am pus mâna pe colecție,
Să-l găsesc neapărat,
Și-am privit în primul număr.
Doamne! Câte s'au schimbat!
Football-ul pe vremea aia
Nu era în vogă mare,
Și dece să n'o spun sincer,
Incă n'avea căutare.
Nu erau ca azi terenuri
Cu etaje și parter,
Și ziceai că ești la football
Pe-un teren petrolifer.
Nu era nici gard de sârmă,
Erau doar vre-o trei frânghii
Care lăfăiau la soare
Scutecile de copii.
Nu erau tribune. Lumea
Sta'n picioare foarte bine,
Și când obosea 'n picioare
Se mai așeza pe vine.
Cu biletu de favoare
Mergea treaba ușurel
Iți dădea îndată, însă
Te-obliga să vii cu el.
Jucătorii erau pașnici
Blânzi ca mieluseii și
Când primeau o cotonoagă
Răspundeau: «Mă rog, merci!»
Cât privește pe arbitri,
Doamne! cum mai arbitrau.
I-aclamau învingătorii
Iar învinșii îi pupau.
Nu era nici cronometru
Și nici ceas de buzunare,
Se-arbitrau pe vremea aia
Matchurile, după soare.
Iar juniorii cari sunt astăzi
Aștia nostimi și micuți,
Nici nu existau pe-atuncea
Fiindcă nu erau născuți.
Eh! pe-atuncea colonelul
Davilla era sergent,
Și-a dat masă că ești se
Mare sub-locotenent.
Iar Luchide, azi vedetă
Ca la cinematograf,
Era practicant la Ligă
Și-avansat dactilograf.
Se hrănea la matchuri lumea
Cu pistil și-o acadea.
Iar Costel când avea sete
Punea gura la cișmea.
Și Titel un țânc de-o șchioapă
Toată ziua la arest,
Fiindcă-l plictisea pe tat'său:
«Cum se face un plotestf»
Dar rugbyiștii! Oameni nobili
Nu ca astăzi să se'mpungă,
Ies voiaj la match chilotii
Și ieșiau cu ei pe dungă.
Bicicleta pe atuncea
Rară avis în oraș,
Avea numai două roate
Și-o a treia, drept «attache»
Pe la curse, îmbulzeală,
Venea lume și din Tei.
Era eftin, convenabil,
Era miza patru lei.
Când aveai ghinion prea mare
Și pierdeai un pol sau doi,
Treceai iute pela cassă
Să-ți dea banii înapoi.
Se ducea la curse omul
Cu plăcere, cu onoare,
Nu ca azi când ai la curse
Scârbă Mică, Scârbă Mare.
Iar de propuneai hazena
Fetelor, râdeau de tine
Și roșeau spunându-ți verde
Că'n chiloți șade rușine.
Iar colegii de redacție,
Mult s'au mai schimbat și ei,
Parcă-i văd cu cozoroace,
Svăpăiați și mititei.
Eh, Roșianu 'n vremea-aceia
(D'aia n'are azi un franc)
Strângea bani la pușculiță
Și-i ducea buluc la Blank.
Nici nu-l recunosc acuma;
Astăzi Fulga-i lung de tot
Și pe-atunci, cu indulgență
Ii dădeai un sfert de cot
Beilis care-și ține astăzi
Burta'n brâuri și în fașe,
Bea vin tonic, șuncă fiartă
Și slănină să se 'ngrașe.
Numai Jenny Dumitrescu
Se ținea serios de treabă,
Avea boală de viteză
Și bătea recordu'n roabă.
Mare lucru este vremea,
Cum se schimbă toate'n viață.
Lache când vedea o față
Spunea: «Sărut mâna, țață!
Eh! să-l fi văzut cumetre
Pe Vizanti în chaise-longue
Liniștit ca o cadână,
Se temea și de ping-pong.
Iar Săvescu azi în robă
De-avocat de mare viță,
Se ducea la «Kindergarten»
Intr'o robă de fetiță,
Avramescu era'n leagăn
Și în scutece curate,
Incepuse să înșire
La cuvinte 'ncrucișate
Socaciu 'n epoca aia
N'avea păr și era blond
Haitaș alerga ca Nurmi
Dela gară până'la Rond.
Toate s'au schimbat de-atuncea
Ca ceva miraculos
Sporturile noastre toate,
Toate s'au întors pe dos.
Nici nu cred ce este astăzi
Când mă uit retrospectiv,
Cred că mi-a jucat o farsă
Hoțul de număr festiv.
Dar nici eu nu sunt prea fraier
Îi dau praf ca să strănute,
Și să-i spuneți: «Să crești mare,
Una mie și cinci sute!»

Football, football, football...

—000x000—

După 12 ani, nu e tocmai ușor de făcut o sinteză a sportului celui mai popular în masse, cel care a cunoscut în România cea mai agitată evoluție.

Apariția ziarului nostru a coincis cu perioada în care, mișcarea footballistică, începuse să facă dâră în opinia publică. E vorba de anul 1923, când cele două cluburi mai vechi Tricolor și Venus, au găsit în Romcomit și Triumf, două uzine de regenerare a interesului pentru sportul de soccer.

Sprijinite de puternice forțe bancare, cu mari posibilități, Triumf și Romcomit au adus noutatea, la animația entuziastă pe care o întreținea Venus și Tricolor.

Dar ce Venus și ce Tricolor! Venusul lui Miti Niculescu, Teclu și Florian, Venusul modest, harnic și creator.

Tricolorul lui Vasile Crețulescu, ajutat de Costel Rădulescu, Virgil Economu, D. Georgescu, acel în care își făceau ucenicia Tase Protopopescu, Deleanu, Paraschivescu.

Epocă de football eroic, în care jucători și conducători, aveau un singur gând: sport pentru sport.

In timpul acesta în Ardeal, lucea steaua Chinezului, se afirma echipa minieră C. A. M.P.; C. A. O, se întărea tot mai mult, la Târgul Mureș M. T. K., la Brașov Brașovia, se afirmau ca factori însemnați de conlucrare. La Cluj Universitatea și Victoria, contau — fără zgomotul specific lipsei de modestie — drept principale uzine de energie footballistică românească.

Din rivalitatea de atunci, plină de adversități dar sportivă și cavalerească, s'a aprins focul sacru care a animat evoluția impresionantă în toiul căreia ne găsim.

Ani de activitate în care am avut prilejul să subliniem succese și să comentăm decepții.

N'am supraestimat victoriile, după cum n'am semănat pesimismul, după un eșec.

Am înțeles că rolul nostru este unul singur: îndrumarea.

N'am spus niciodată ce nu s'a făcut, am arătat întotdeauna ce ar fi de realizat.

In spiritul acesta am putut face interesante constatări.

In domeniul internațional vom reaminti Olympiada dela 1924. România s'a ales cu un eșec de 1—6, în fața Olandei. Nu s'a produs nici revoluție, iar jucătorii n'au fost executați.

A urmat însă cea mai instructivă perioadă de manifestare internațională, stimulată de un Chinezul acoperit de glorie. Intr'adevăr Chinezul atinsese un potențial, care a isbutit să atragă privirile întregei Europe. Nici o exagerare. Chinezul se impusese la un moment dat, ca una din cele mai puternice echipe ale continentului.

Pentru Hugo Meisl echipa condusă pe vremuri de prietenii dr. Cornel Lazăr și inginer Balaci, conta între primele 10 echipe din Europa.

Pontiful austriac afirmase acest lucru când s'a pus chestiunea unei conlucrări româno-austriace.

Ani de mare activitate în F. S. S. R., au întărit curentul footballistic.

Pe măsură ce treceau zilele, activitatea devenea tot mai amplă și nevoile din ce în ce mai mari.

Posibilitățile administrative ale F. S. S. R.-ului, nu mai corespundeau nevoilor footballului.

Sămânța specializării federațiilor începuse să încolțească.

Prima federație de specialitate care a luat ființă, a fost F. R. F. A.

In același timp footballul a luat un nou avânt. Zeci de cluburi, au luat naștere și numărul lor a sporit fără întrerupere. S'a ajuns astfel la 400 de grupări, după ce se pornise de la 100.

Numărul jucătorilor se cifra cu miile, iar administrația federală începuse să se organizeze prin consolidarea unei legislații. In această activitate am înțeles să dăm un sprijin, să asigurăm o colaborare, care a adus frumoase realizări. Am susținut necesitatea unei sincere separații între amatorism și profesionalism. S'a realizat cu multe eziări și parțial, dar roadele acestei separațiuni n'au întârziat să se impună. Dacă astăzi ne găsim pe aceiaș linie și cerem consolidarea acestei separațiuni, aceasta se datorește faptului că atmosfera necesară progresului, poate fi asigurată, numai printr'un regim în care amatori și profesionali, să aibe legea separată pe care s'o respecte integral.

In intervalul, dela 1929, am avut de înregistrat înfăptuiri mai impozante, datorită ecoului lor internațional.

In 1930, campionatul mondial, ne-a oferit ocazia unui reportaj, în care am putut sublinia cea mai frumoasă propagandă pentru România.

Ziare cu milioane de exemplare tiraj s'au ocupat de România și nr-ănunțul propagandistic mai însemnat este faptul că, Nacional, El Razon, Imparcial, etc, nu s'au ocupat numai de echipa noastră, de football, ci au publicat noțiuni elementare asupra țării noastre. Era o propagandă pe cari misiuni costisitoare trimise în străinătate, n'ar fi fost în stare să o facă mai bine.

Dacă publicistica sudamericană a fost antrenată în urmărirea eforturilor României, în toate domeniile aceasta se datorește participării footballului românesc la campionatul mondial.

1930 a fost un an de mare glorie, iar în anii cari au urmat, perioada înfăptuirilor frumoase a continuat cu mult brio. Două succese în Balcanlădă, o victorie asupra Franței, cucerirea Cupei Europei Centrale și Amatorilor, Divizia Națională, consolidarea recentă a Diviziei Naționale B, turneele echipelor românești în străinătate, au cunoscut stabilinerea noastră și sfatul obiectiv.

Astăzi când sunt în România 10.000 de jucători și 400 de grupări, când un match de campionat e urmărit de 10.000 de spectatori, iar popularitatea footballului crește, când legislația acestui sport la proporții considerabile, ne găsim la o etapă semnificativă.

Noi vom continua pe linia în care ne găsim, convinși că al nostru este drumul drept.

Sfatul și opiniile noastre vor continua să ajute pe acei cari de acum încolo, au datoria să purceadă la o reformă națională bine gândită și să completeze instituțiuni a căror experimentare, a dat roade, dar a și scos în evidență multe lacune.

AMINTIRI

Pentru numărul festiv, secretarul de redacție — simpaticul meu prieten Roșianu — îmi cere un articol ocazional.

Voi da curs amintirilor și mă voiu încarce cu gândul la timpurile de acum 12 ani.

Apăruse primul număr din «Gazeta Sporturilor» și sub iscălitura d-lui Radu Cristodulo, pe atunci colaborator al «Gazetei», se cereau colaborări la diverse rubrici.

Intre altele era trecut și turismul.

Eram printre conducătorii de acum 12 ani ai mișcării turistice în țară și făceam parte din asociația «Hanul Drumeților» devenită mai târziu Turing Clubul României.

M'am înfățișat la redacție cu un articolaș, o critică la adresa conducătorilor Turing Clubului; l'a primit d. Sergiu Milorian, secretarul de redacție din acele vremuri și nu mică mi-a fost bucuria când a doua zi articolașul a apărut în pagina II-a a gazetei sub rubrica «Alpinism».

Am cumpărat vre-o 3—4 gazete; am trimis pe la neamuri să le citească, iar un articol l'am decupat și l'am lipit într'un caet de... dictando cu scoarțe negre.

Devenisem colaborator important al «Gazetei Sporturilor».

Aproape o jumătate de an n'am cunoscut din redacția «Gazetei Sporturilor» decât pe Milorian și pe prietenul meu din școală, Jeni Dumitrescu.

Târziu de tot l'am cunoscut pe d. N. Papagheorghe.

Imi aduc aminte bine scena: eram în sala tynotipurilor foarte ocupat să văd cum îmi paginează Mișu — primul paginator al «Gazetei», — articolele mele... alpine.

Iuga și Papagheorghe erau în sala mașinilor și întâmplător am trecut pe lângă ei: m'au oprit, ne-am recomandat. De atunci am rămas prieteni.

Apoi pe rând am cunoscut pe toți colaboratorii «Gazetei Sporturilor».

Cât despre localul redacției de acum 12 ani nu pot spune cuvinte de laudă.

In două cămărute stăteau înghesuiți peste 10 băeți scriind care pe genunchi, care rezemându-se de perete. Era un calvar.

Un biurou separat era pus la dispoziția «hipismului» condus pe vremuri de d. Radu Ottulescu. Ce om ursuz! Nu vorbea de loc în redacție. Cu nasul în hârtii scria într'una. Nu era chip să-i vezi fața. Aveam impresia că e un om rău; m'am convins însă repede că îmi făcusem o părere complect greșită..

Jeni Dumitrescu își scria articolele în... familie! Casa lui era lipită de redacția «Gazetei Sporturilor».

Nu făcea decât un pas și ajungea în redacție.

Un alt «edec» al începutului «Gazetei» este fără îndoială caricaturistul Marc.

Cu blocul de foi în mână și cu creionul după ureche, Marc te ofrădelea odată prin ochelari și te... tipărea pe hârtie. Fie că vroiai să pozezi, fie că nu.

Asta a fost începutul «Gazetei Sporturilor.

In jurul celor 2—3 inițiați ai scrisului, s'au grupat în decursul anilor, noui ciraci îndrăgostiți de literă tipărită. Astăzi toți aceștia formează un tot nedivizibil. Grupați în jurul «Gazetei Sporturilor», duc azi cu fruntea sus, povara unei munci frumoase în slujba sportului.

Rotativa ziarului nostru

Peste timp, la aniversare

Au trecut ani de atunci.

Și totuși nu e așa de departe, pentru amintirile culcate pe colțuri ascunse de suflet.

Dar de atunci ce lungă călătorie. Câte căi semănate cu ghimpii mentalităților abtuze n'au fost străbătute cu energii de vajnic pionier?

Câte prelude cări absurde nu s'au sfărâmat sub gestul condeiului preschimbat în bardă?

Cât cer larg și lumină s'a pregătit pentru puiul cu aripe moi și fără putere, care se numea pe vremuri sport și se născuse timid în România?

O muncă încordată de titani, o cascadă de energie și entuziasm generos, tot ce a trebuit ca să facă din scânteie o flacără și din sdrențe o flamură de victorie.

Mai țineți minte?

Baloanele care goneau nebune bătute de picioarele țepene și neînvățate, ale celor ce descurcau pentru prima oară tainele jocului cu nume englez, peste verdeața gropilor dela maidanul Arcului de Triumf.

Campionatele cu 20 spectatori și finalele cu o sută, lumea trasă cu arcanul ca să asiste la un joc nou în care 11 bărbați luptau din răsputeri cu alți 11 bărbați, luptau superb și gratuit pentru o glorie efemeră, pentru un rezultat sportiv.

Nu e așa mult de atunci, dar câte sforțări au trebuit ca dela spectatorul comod așezat turcește în iarbă, să creiezi și să educi un public cu manieră sportivă, pentru locul numerotat al tribunei de beton.

Aici stă marele merit al presei sportive, în această minune pe care a făurit-o, în afară de minunea din care s'a născut. Căci ce poate fi decât minune, faptul că înainte de a avea un public sportul a avut o presă.

O presă de care râdeau gazetarii bătrâni și publicul ahtiat după fapte diverse, romane în foileton și desbateri parlamentare, de care hoteau toți cei pentru care sport însemna a merge pe bicicletă și a face gimnastică după sistema d-rului Mueller.

Și astăzi când primul ziar de sport din țară serbează 1500 numere, 1500 de pași înainte și eforturi, ce dar ar putea să răsplătească munca și entuziasmul acestor deschizători de drumuri?

Să le oferim cutele de invidie și grimasa hâdă a tot ceiace a fost odată râset, tăcerea fără de sfârșit, a ceiace a fost odată hohot și împotrivire și decesul fără de flori și discurs, la groapa comună a lucrurilor fără de importanță, a tuturor celor ce își secau pe vremuri inspirația și cerneala călimărilor, ca să înjure cu bale la gură Sportul.

Să le urăm o mare calmă, pentru corabia lor cu trudă construită bucată cu bucată, timonieri modești și prieputi, cu pânzele îndreptate spre vântul adevărului, fugind de zonele cu vânt de goală reclamă.

Iar sportului românesc, căruia «Gazeta Sporturilor» i-a fost stemă și scut, îi urăm să se înalțe cu aceleași aripi de putere și măreție spre cerul unde-l așteaptă triumful și soarele.

Atleții români și coloanele noastre

Pentru cineva care ar dori să cunoască istoria atletismului românesc, i-ar fi poate suficient să consulte lista recordurilor naționale, de unde ar putea să-și dea perfect seama de evoluția acestui sport la noi.

Procedând astfel, nu ar însemna decât să ne mulțumim a păstra și curma o tradiție.

De fapt, istoria mișcării atletice românești, veche de peste două decenii, dar despre a cărei începuturi sigure nu se poate vorbi decât de 14 ani, este pentru cei care au practicat-o și au urmărit-o în desfășurarea ei, evocatoare a unei imense solicitudini și a unui puternic idealism.

Dacă ușurința oamenilor nu a dat încă câștig de cauză muncei și entuziasmului, aceasta nu este fără îndoială nici vina atleților și nici aceia a prietenilor lor, care de ani de zile militează pentru această cauză.

Să lăsăm deci la o parte acuzațiile, — căci sunt cunoscute de toți cei care și-au sacrificat timpul de multe ori prețios pentru propagarea acestui sport, — motivele care determinat încetineala progresului atletismului în cei 22 de ani.

Un lucru este sigur și anume: sporturile de esență atletică sunt de fapt sacrificate și aceasta din cauza cerințelor lor prea pretențioase.

Intr'adevăr, jocul de echipă este mai ușor de înțeles și mai distractiv. Apoi, comercializarea din ce în ce mai mare a sporturilor, publicitatea uneori prea zgomotoasă, elanul atât de capricios al mulțimii, iată atâtea motive care au servit la desvoltarea anumitor sporturi și au deservit pe altele.

La ce bun să-ți disciplinezi corpul printr'o muncă atât de grea ca aceia la care se supune atletul, în antrenamentul sever pentru cucerirea unei glorii, când atâta glorie se distribue după bunul plac?

Or, atletismul pentru a se putea practica, desvolta și propaga cu succes, nu poate păcătui nici printr'un antrenament mediocru, nici prin lipsă de perseverență în efort și nici prin lipsa unei igieni.

El este un sport superior atins însă în recrutarea elementelor și în manifestațiunile sale de consecințele unei epoci în care diletantismul a luat locul doctrinei.

Fără îndoială, nu este vorba aci de un destin definitiv care s'a rezervat acestui sport. Sperăm că odată cu timpul și situația lui să se amelioreze.

Pentru aceasta va trebui însă să se muncească din tot sufletul, cu tot devotamentul și mai ales cu multă perseverență, fără a se pierde vreun moment din vedere, acel frumos un moment din vedere acel frumos ideal de odinioară, creiatorul attor lucruri splendide în materie de ssport.

Dealungul acestui șir de ani în care timp, atletismul s'a născut iș a crescut, «Gazeta Sporturilor» i-a acordat întotdeauna locul de cinste și atențiunea uvenită, Coloanele ei au stat mereu la dispoziția atleților și conducătorilor, servind în mod cinstit și obiectiv, la propagarea acestui frumos sport care este atletismul.

Printre acțiunile noastre constructive este destul să amintim campania de pe urma căreia a luat ființă federația română de atletism și numeroasele probleme în legătură cu acest sport, căutând ca prin acțiunea noastră să contribuim la organizarea și îndrumarea atletismului.

La această aniversare, «Gazeta Sporturilor» își aduce cu drag aminte de începuturile modeste ale atletismului, de legătura trainică ce s'a legat în decursul celor 12 ani, între grupul redus al entuziaștilor acestui sport și ziarul nostru.

Inceputul acestei legături este destul de îndepărtat. El ne duce în urmă cu aproape 12 ani, la Olympiada Micei Antante din 1923, când la Timișoara, atleții români au reușit să cucerească cea mai frumoasă și, din nefericire unica victorie internațională a atletismului românesc.

A urmat după acest an o perioadă de acalmie în care atletismul bucureștean dispăruse iar cel ardelean era în floare.

In 1925 și 1926 s'au întâmplat câteva evenimente asupra cărora «Gazeta Sporturilor» a stăruit îndeajuns: turneul clubului Colțea din Brașov în Grecia și inaugurarea pistei dela O. N. E. F. care avea să fie adevăratul leagăn al atletismului bucureștean.

In 1927 se produce expediția atleților bucureșteni în Danemarca. Iar în 1928 anul Olympiadei dela Amsterdam, prima dată când atleți români participă la Jocurile Olympice.

In 1929 a fost un an bogat în evenimente. In luna Iulie, la Lemberg, primul match de atletism Ploniа-România în Septembrie, la Atena, primele Jocuri atletice interbalcanice iar în Noembrie, înființarea federației române de atletism.

Dela această dată și până în prezent «Gazeta Sporturilor» a urmărit în mod atent sforțările conducătorilor atletismului pentru promovarea acestui sport, sprijinind neîncetat acțiunea lro de organizare.

Intr'un cuvânt, rubrica de atletism a acestui ziar a fost mereu o tribună de unde s'a studiat și examinat cu toată atențiunea problema atletismului.

In cei 12 ani de existență conducătorii atletismului nu se pot plânge că nu au găsit la noi tot sprijinul de care au nevoie.

Și de acum înainte «Gazeta Sporturilor» va fi tot atât de bine voitoare față de o problemă pentru care — o știm cu toții — nu este suficient a te agita pentru a orezolva.

Sport provincial

Mișcarea sportivă românească cunoaște azi o desvoltare din cele mai frumoase.

Aceste câteva rânduri sunt consacrate în special acelui, sport, care se ridică viguros în orașele cari cu puțini ani în urmă deabia cunoșteau începuturi anemice.

Orașe cu foarte puține pretenții în materie de sport, au ajuns astăzi să fie adversare serioase centrelor cele mai bine organizate.

Sportul cel mai popular — footbalul — s'a impus până în cele mai îndepărtate colțuri ale țari.

O nouă organizare a footbalului a determinat anul acesta consacrarea multora, din aceste orașe, cari începuseră să se afirme încă din anii trecuți.

Inființarea Diviziei Naționale B cunoaște după câteva săptămâni numai dela «startul» acestei competiții, un succes din cele mai accentuate. Grupări provinciale ca Phönix, Ilsa, Jiul, Victoria, Elpis, D. V. A., Dacia Unirea, Victoria, Sporting, au furnizat în actuala organizare, performanțe demne de remarcat.

Pașnicii cetățeni ai orașelor în cari domnea o liniște cu adevărat patriarhală, au început să se intereseze din ce în ce mai mult de mersul grupărilor locale.

Numărul spectatorilor se îngroașe dela o Duminică la alta în jurul terenurilor de sport, ceiace constitue, fără îndoială, cel mai puternic stimulent pentru jucători.

«Gazeta Sporturilor» care a înțeles întotdeauna să dea cel mai larg sprijin sportului din provincie, a înființat odată cu această nouă organizare a footballului românesc un serviciu special de reportaj provincial, căruia i s'au rezervat trei sau patru pagini în fiecare săptămână.

Pentrucă idealul în sport, este disputarea lui în massele largi ale țării.

Evoluția celui mai tânăr sport

Iarna anului 1927-1928 trebue considerată în Capitală, momentul când ping-pongul a reușit să se impună.

Timid la început, azi cunoaște o popularitate necontestată. Cu timpul, prin noutatea lui, a început să prindă rădăcini adânci. Școlarii și tinerii între 14-22 ani sunt pasionații acestui sport minor.

După primul campionat — organizat de „Realitatea ilustrată" în anul 1928, și intitulat campionatul orașului București — popularitatea lui crește neîncetat. Numărul jucătorilor se mărește treptat. Deasemeni, concursurile publice devin și ele mai numeroase.

In timpul acela s'au afirmat câțiva talentați jucători. Citâm în primul rând pe Mișu Goldenberg și Bălescu.

Supremația Capitalei, a fost pe rând deținută de acești doi jucători până la sfârșitul anului 1931.

Intre jucătoare, d-ra E. Fillenz n'a cunoscut înfrângerea.

1932 aduce nume noui. De o valoare ceva mai scăzută, comparându-i cu M. Goldenberg și Bălescu, numărul lor este, în schimb, mult mai mare.

Supremația este disputată. Fiecare concurs cunoaște alt învingător.

Intre timp, se pun bazele Federației române de ping-pong, a cărui activitate neobservată până mai eri, promite să devină neobosită azi.